

Tatínek a drak lidožrout

str. 6 ...oblohu zakryl obrovský stín a...

Dobry večer, milé děti.

Jednou, to už je ale opravdu strašně dávno, byl tady u nás všude velký strach a tíseň. Ty se asi budeš ptát, proč a jak to, protože ti o tom nikdo nic neřekl. Ale on na to každý nerad vzpomíná a pak taky, naštěstí, už je to pryč. Ale tenkrát!

Jednoho dne se najednou udělalo všude úplně černo, tma a do toho

str. 6 ...přistál velikánský drak.

veliká bouřka. Lilo jako z konve, na nebi se tu a tam objevil blesk, prořízl těžké a temné mraky a zmizel. Do toho hřmělo, že si člověk až musel dát dlaně na uši, aby neohluchl. No, hrůza! Sem tam nějaký ten blesk něco zapálil, tu stoh slámy, tam starou dřevěnou boudu nebo nějaký rozsochatý strom. Tak sem a tam ještě zaplál žlutorudý oheň. A ještě křičeli lidé, vyli psi a vřeštěly kočky. Nad zemí létaly myši a žáby. A když už se to skoro nedalo vydržet, oblohu zakryl obrovský stín a zafoukal vichr a na nejvyšším domě v celém okolí přistál velikánský drak. Drápy se držel střechy, mával obrovskými křídly a z huby

mu sršely plameny. Strašným hlasem zařval: „Teď budu tady u vás pá-
nem já! A vy mně každý den přivedete jednu krásnou krasavici k sní-
dani, jednu k obědu a jednu k večeři. A běda, když nepřivedete. Pak
zničím celé město a vyhladím vás až do pátého kolena!“

No, co mohli dělat... Každý den ráno, v poledne a večer museli dra-
kovi dát, co chtěl, jinak byl s nimi konec. Tak se rozhodli nejstarší
a nejchytřejší muži a ženy z celého okolí, když se na radnici sešli na
tajné poradě. Bojovat s drakem si netroufali, jak taky? Řekli si: „Krasa-
vic máme dost, na měsíc, na dva nám vydrží, a zatím pošleme dopisy
na všechny strany, snad nám přijdou na pomoc.“

A tak shromáždili všechny krásky, bylo jich tak na dvě stě šedesát,
a každé ráno vybrali tři, drakovi k tomu vysokému domu přivedli a ten
je schlamstl jako malinu, jednu ráno, druhou v poledne a třetí večer.

Lidé se na to chodili dívat, kroutili hlavou, jak drakovi šmakuje,

str. 9 ...tatínek si vzal...

a jenom si vždycky říkali: „Copak budeme dělat, až sežere ty krasavice a dojde i na nás!“ Čas šel dál. Uplynul měsíc, dva, odnikud nepřišla ani řádka, že by snad někdo přijel na pomoc – a času už opravdu moc nezbyvalo! Každý den se všichni scházeli na radnici, radili se, radili, a nic nevymysleli. Už se někteří i chystali, že z města odjedou, ale když už byli na cestě, přiletěl drak, máchnul křídlem a udělal takový průvan, až to ty uprchlíky zaválo zpátky, na druhý konec města. On totiž ten drak z toho svého mrakodrapu viděl široko daleko a nic mu neuniklo.

A přišel konečně den, kdy už drakovi měli odvést ty poslední krasavice, ty nejkrásnější, ty si chystali až na konec, jestli náhodou se jim nepodaří je přece nějak ušetřit.

Ale naděje umírá až naposled. Proto si řekli: „Neodvedeme je tam naráz, chudinky nebohé, ale po jedné.“ A tak mu ráno vedli tu první, celé město ji doprovázelo, všichni plakali a draka prosili, ale marně. Ten jenom řekl: „Žádný nic!“ a vyplázl z té ohnivé tlamy jazyk, dlouhý jako vlak – a chramst! A bylo po všem. V poledne šli zase všichni s tou druhou, ta byla ještě hezčí. Ale drak se zase nedal oblomit, ani pláč, nářek, ani prosby nezabíraly – a to strašné drakovo jazyčisko se omotalo krasavici kolem pasu a už letěla nahoru do té dračí huby!

Odpoledne se zase sešli všichni na radnici a že už zbývá jenom

jedna. Ta nejkrásnější. Co bude pak, ptali se jedni, co se proti tomu dá dělat, ptali se zas druzí. Třetí říkali: „To jsme to dopracovali, copak mezi námi není jediný hrdina, jediný odvážlivec?“

Přihlásil se jeden starý děda, že by se nechal sežrat místo té slečny, ale když ho vedle té krásky postavili, hned viděli, že to prostě nejde, že ty dva by si nespletl ani slepý a hluchý. „Takže co dál?“ ptal se starosta, „čas se nachýlil, už je půl sedmé!“ Ukázal prstem na tu nebohou oběť, která se smutně dívala do země, po tváři se jí koulely slzy jako hrachy, no jo, ale co mohla říkat, co mohla dělat? Nic. A krásná byla, až srdce usedalo.

A tu se mezi těmi všemi lidmi přihlásil tatínek. A povídá: „Mě něco napadlo. Kdybych se já třeba přestrojil tadyhle za tu slečnu, vzal bych si nějaký závoj a venku už se stejně stmívá, moc už není vidět, já bych se pokusil něco udělat. Co na to říkáte?“

Krasavice se na něho vděčně podívala, lidi taky říkali: „Nic jiného nemáme, je to naše jediná šance, v nejhorším můžeme říct, že jsme o tom nevěděli, ten závoj a tak, že se on sám vloudil, a tu slečnu tomu drakovi dáme pak a bude! A co zítra? Poručeno Pánu Bohu.“

A s tím také vyšli. Tvůj tatínek si vzal černý závoj a ženské šaty, pod sukni si schoval dvě motorové pily na setrvačnick a šli, až přišli k tomu

mrakodrapu. Drak otevřel tlamu jako vrata do garáže a povídá: „Máte štěstí, že jste přišli, už jsem se na vás chystal, že vás spořádám všechny, jako housky na krámě! Tak kde ji máte?“

Tvůj tatínek vyšel z davu v těch ženských šatech a s černým závojem na hlavě a tvářil se zkroušeně. Drak vyšlehl ten svůj jazyk, omotal ho zas, jako vždycky, tatínkovi kolem pasu a zvedl ho nahoru do tlamy a sklapl ji.

Lidi pokyvovali hlavou a vedli řeči: „To má za to, hrdina, prdina, myslel si, že vyzraje na draka!“ Někdo ho taky politoval, jiný řekl jenom: „Chudák, má to za sebou,“ a všichni se rozešli, jen ta poslední krásná dívka tam zůstala stát a bylo jí smutno, že to s tatínkem takhle dopadlo. Ale to si jenom myslela!

V drakově břiše si tatínek nasadil potápěčské brýle, aby dobře viděl, spustil tu motorovou pilu a rozřízl drakovi břicho. Ten sebou mlátil a nadával, ale nic mu to nepomohlo! Pak tatínek vylezl ven a ušmíkl drakovi jazyk, kterým po něm ještě šlehal, a tou druhou pilou, protože ta první už byla zničená, uřízl drakovi ještě hlavu. Ta spadla z toho mrakodrapu na zem a bylo po drakovi. Ještě rozřízl tomu drakovi žaludek a všechny ty krasavice vylezly a tatínkovi děkovaly. To už se zase sbíhali lidi, volali „hurá“ a „nazdar“ a „sláva hrdinům“ a „čest poraženým“ a podobně. Zatím tatínek s krasavicemi sjeli dolů výtahem, ale bylo jich moc, tak asi na stokrát. Až byli všichni dole, tak se krasavice vrhly na tatínka a že mu nabízí, že by si ho vzaly za manžela nebo aspoň věnovaly svou lásku a tak. Ale tatínek nechtěl a jen se díval, kde je ta poslední, ta nejkrásnější. A ta se zase dívala po něm, ani si nemuseli nic říkat, šli k sobě, dali si pusy a pak se vzali. Sám pan starosta je oddával a ještě říkal tatínkovi, ať se příležitostně staví na radnici, zaplatit ty motorové pilky, co se pokazily. Že on, starosta, sice ví, že je tatínek zachránil – ale pořádek je pořádek. A pak byla svatba, všichni jedli, pili, hodovali, padlo na to celé mamínčino věno, ale co! Hlavně, že se měli a mají rádi! Ona totiž ta krasavice, co si tehdy ten tatínek vzal, to je teďka tvoje maminka a ty seš jejich dítě! A o tom drakovi asi nemluví proto, že na něho vlastně rádi vzpomínají, jinak by se totiž možná ani neseznámili! To je věc, co? Kdo by to byl řekl?!

Teď ale jděte spát, ať jste zítra tak šikovní a silní jako ten váš tatínek. Dobrou noc!